

Recensie A Street Concert

Foto: Kurt Van der Elst

Christophe Neyts mocht in zijn interview de spits afbijten met het omschrijven van zijn Borgerhout. Vermits hijzelf blind is, ging het vooral over het ervaren in klank van een straat als de Turnhoutsebaan. Hij wist ook nagels met koppen te slaan toen hij de erg herkenbare reactie omschreef die anderen wel eens hebben als je vertelt dat je in Borgerhout woont. Hun "Ik hoop dat je daar gelukkig bent." klinkt inderdaad vaak als een "Gelukkig moet ik daar niet wonen." En juist om iets aan dit negatieve imago te doen, had Pieter Embrechts deze voorstelling op poten gezet. Hijzelf woont nu al ongeveer 15 jaar terug in de wijk waar ook zijn ouders en grootouders opgegroeid waren en hij heeft zo stilaan een soort van liefdesverhouding opgebouwd met de drukke baan die Borgerhout doormidden snijdt: de Turnhoutsebaan. Zijn eerste nummer bezong die liefde nog niet echt, niet zoals zijn nummer "Hier in Borgerhout", maar had het in een blues-setting vooral over het samenkomen van culturen en mensen: "Ze zijn van overal gekomen, maar zijn nu samen hier." De band stond op tape, maar Pieter speelde live gitaar en zong ook live. En terwijl hij zong over de diversiteit van deze wijk, verscheen er achter zijn rug een mooie montage met beelden van feestende Borgerhoutenaren van allerlei slag tijdens de Reuzenfeesten en Borgerrio.

Het tweede verhaal, was dat van de Keniaanse Naisula Lepariyo die ons wist te verbazen met de uitspraak: "Je hebt hier grote muren." Het was haar opgevallen dat wij hier veel geslotener zijn dan in haar thuisland, dat het veel langer duurt voor we ons open stellen voor anderen. Maar wanneer dat gebeurt, is het ook gemeend en volledig. Pieter Embrechts bezong haar levensverhaal met in het gitaarspel een typisch Afrikaanse klank. En terwijl hij zong over haar leven in Afrika en haar leven in Antwerpen, werden we opnieuw getraakteerd op een mooie videomontage waarin beelden van Borgerhout en Kenia op passende wijze werden geïntegreerd en afgestemd op de tekst die Pieter zong. Het leven van de Nepalese Chemi Dolker werd later in de voorstelling met eenzelfde respect en op gelijkaardige wijze voorgesteld. Twee ingetogen portretten van zelfstandige vrouwen die het hier proberen te maken.

Over sterke vrouwen gesproken. Angela Ferestean en Liliane Simons waren er twee die zich de kaas ook niet van hun brood lieten eten. Angela is de Roemeense uitbaatster van een café. Haar

levenswandel en cliënteel inspireerden Pieter Embrechts tot het brengen van een vrolijk dronkenmanslied waarbij hij er niet voor terugdeinsde om zelf ook Nederlands met een Slavisch accent te spreken. Fanfare 't Akkoord stond dan wel niet live mee op het podium, maar toen ze op tape mee van katoen kwamen geven, verschenen ze ook in de filmprojectie netjes mee in beeld. Ook Liliane bleek een speciaal geval te zijn. Volgens Pieter orakelt deze karige, oudere dame heel de dag geweldige oneliners als: "Humor is de reddingsboei op de zee van het leven." Hij had weinig overredingskracht nodig om haar te laten rappen over sponsen en zeep terwijl ze zelf de ster was in haar videoclip. In Borgerhout wonen inderdaad een reeks kleurrijke figuren en Liliane hoorde daar zeker bij.

Een van de mooiste verhalen, was dat van Abdelkader Zahnoun. Hij kwam als jong ventje mee uit Marokko toen zijn vader hier kwam werken als gastarbeider. Vader werkte hard, zag in België het beloofde land, maar zijn hart bleef voor altijd verpand aan zijn vaderland. Abdelkader toonde zich in het video-interview een begenadigd verteller die vol eerbied voor zijn vader sprak over de groeiende kloof tussen de papa, wiens droom het was om ooit terug te keren naar Marokko, en zijn vereuropeeste zoon die een, in vaders oordeel, verkeerde kant op ging. Hij vatte het mooi samen in: "Mijn vader ging naar de moskee en ik ging op café!" Zijn getuigenis werd passend afgesloten met een lied dat geïnspireerd was op de traditionele Marokkaanse muziek.

Het verhaal van de jonge Imad El Bouayadi was iets harder, maar tegelijk ook erg herkenbaar als je kijkt naar de jongeren in de wijk. Het was erg sterk van deze kerel dat hij heel eerlijk en open rapte over wat er in zijn leven was misgelopen en hoe hij hoopte om de draad terug op te nemen en zijn leven om te keren in de juiste richting. Je moet het op die leeftijd maar doen om eerlijk je relaas te doen en in een rap je fouten toe te geven. Het paste in de poging om een realistisch beeld neer te zetten van Borgerhout. Deze Antwerpse wijk is geen Utopia, maar zeker ook geen getto. Het is een wijk waar mensen van allerlei culturen en rassen proberen samen te leven en waar mensen ook gewoon mensen zijn: met hun fouten, hun talenten en kwaliteiten, hun hoop, hun toekomst en hun verleden.

En met Paul Corluy mochten we mee teruggaan in het roemrijke verleden van filmtempels als De Roma in Borgerhout. Vandaag de dag gelukkig opnieuw een trekpleister in de wijk, maar ooit de plaats waar internationale filmsterren op bezoek kwamen om een première mee te maken. Paul was ondertussen helaas overleden en daarom vertelde Pieter Embrechts zijn verhaal. Het werd een nostalgische reis terug in de tijd. We werden vergast op oude zwart-wit beelden uit lang vervlogen tijden. De helden van toen en de sfeer van weleer werden visueel gecombineerd met beelden van hoe de zaal er nu uitziet. En tussen de faits divers en de anekdotes door klonk er zacht een walsje dat deed denken aan de thé dansants van vroeger. De Roma was ook toen "the place to be".

Sascha Siereveld